

عنوان مقاله:

کهن‌ترین واژگان دخیل پارسی در فرهنگ و ادبیات ایتالیایی

محل انتشار:

پژوهش های زبانشناختی در زبانهای خارجی، دوره 2، شماره 1 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

محمدحسین رمضان کیایی - تهران، دانشگاه تهران، دانشکده زبان ها و ادبیات خارجی

ایمان منسوب بصیری - دانشجوی دکتری ادبیات ایتالیایی، دانشگاه رم، ساپیتزا

خلاصه مقاله:

مقاله پیش رو، نخست به رهگیری وردیابی آن دسته از واژگان پارسی می‌پردازد که تا قرن چهاردهم به‌طور مستقیم وارد زبان ایتالیایی شده‌اند، مقصود ما در این مقاله از ایتالیا، کشوری است که بیش از استقلال 1861، فاقد انسجام ملی و موضوعیت زبانشناختی و تاریخی بود و «ولگار» خوانده می‌شود؛ همان لهجه فلورانس و توسکانی است به علاوه آنچه از شعرای سیسیل در دست است و در برخی مناطق جنوب ایتالیا، چون ناپل مشاهده می‌شود و بازه زمانی آن اغلب از قرن سیزده میلادی به بعد را دربر می‌گیرد. دسته دوم واژگان که در این پژوهش بررسی می‌شوند، شامل آنهایی است که از طریق زبان‌های متقدم و کهن غربی، مانند یونانی و لاتین به گستره زبان ایتالیایی راه یافته‌اند. برخی از این واژگان را نمی‌توان پارسی، به معنای اخص کلمه، نامید و باید آنها را واژگان ایرانی خواند که از میراث مشترک اقوام کهن «ایر، آریایی» در نواحی گوناگون ایران به معنای تاریخی و اعم کلمه سرچشمه می‌گیرند؛ اما ظهور این گروه از واژگان در ایتالیایی شایسته توجه است و آشنایی غربیان با این لغات ایرانی از خلال پارسی بوده است.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1125673>

